

Sv. Kromacij Oglejski

O ženi, ki je Gospodu mazilila noge

Govor XI

1. Današnje branje iz evangelija pripoveduje, kako se je Gospod zleknil na gostiji pri Lazarju, katerega je bil obudil od mrtvih. Takole pravi: *Marija, Lazarjeva in Martina sestra je vzela funt pistiškega mazila, Jezusu mazilila noge in jih brisala z lasmi; in vsa hiša se je napolnila z vonjem mazila.* Ta sveta Marija, kot beremo na mnogih mestih v evangeliju, je bila vseč Jezusu zaradi velike in posebne vere. Ko je prej objokovala svojega mrtvega brata, je Gospoda pripravila do solz; sočutje je zbudila pri njem, ki je tvorec sočutja. In čeprav je nameraval Lazarja obuditi od mrtvih, je vendar ob Marijinem jokuj tudi sam jokal, da bi pokazal svoje sočutje in Marijino zaslužnje. Da je Gospod objokoval Lazarja, je stvar sočutja; ko pa ga je obudil od mrtvih, je stvar moči. V Gospodovih solzah se kaže skrivnost učlovečenja; v obujenju Lazarja pa se razodeva moč njegovega božanstva. Prej je torej Marija Gospoda pripravila do solza sočutja, tu pa kaže čutenje svoje predanosti do Gospoda. Vzela je namreč funt pistiškega mazila, Gospodu mazilila noge in jih brisala z lasmi. Poglejte pobožno predanost te svete žene v veri. Drugi so se zleknili z Gospodom, ta pa je Gospodu mazilila noge. Drugi so z Gospodom kramljali in besedovali, ta pa je v tihi veri s svojimi lasmi brisala njegove noge. Oni so bili videti počaščeni, ta pa kot služabnica. Toda Gospodu je več pomenilo Marijino služenje kot čast zleknjenih.

2. Končno pa, kaj pravi Gospod o njej, ste slišali, predragi, v današnjem branju. *Resnično*, je

rekel, *resnično, povem vam, kjerkoli se bo oznanjal ta evangelij po vsem svetu, se bo govorilo tudi, kaj je ta storila, njej v spomin.* Kakšno je bilo torej služenje te svete žene, da se oznanja po vsem svetu, in to vsak dan oznanja? Poglejte ponižnost te žene! Ni takoj mazilila Gospodove glave, ampak noge, čeprav piše, da je potem mazilila Gospodovo glavo. Prej je torej mazilila noge in potem šele glavo. Toda začela je pri nogah, da bi zaslužila priti do glave, *kajti kdor se ponižuje, kakor je zapisano, bo povišan, in kdor se povišuje, bo ponižan.* Torej se je ponižala, da bi bila povišana.

Slednjič je Gospodove maziljene noge obrisala ne z brisačo, ampak z lasmi, da bi Gospodu izkazala še večje služenje. Kaj pa bi ženo bolj nagnilo k temu, da je Gospodu obrisala noge z lasmi, kot to, da bi svojo glavo posvetila z njegovimi nogami? Posvečeno je namreč v sebi vse, česar se je lahko dotaknilo Kristusovo telo, ki je vir svetosti. Izkazala je večje služenje, da bi zaslužila večjo milost. Kakor žejni hlasta po vodi iz studenca, ki priteka z višave, tako je ta sveta žena zajela ljubko milost iz studenca svetosti, da bi pogasila žejo svoje vere.

3. Po alegoričnem ali skrivnostnem pomenu pa ta žena predstavlja Cerkev, ki je Kristusu ponudila polno predanost svoje vere. Žena je torej vzela funt dragocenega mazila. Funt vsebuje dvanajst unč. Tako mero dragocenega mazila ima tudi Cerkev, ki je prejela nauk dvanajstih apostolov kot dragoceno mazilo. Kaj je namreč dragocenejšega od

apostolskega nauka, ki vsebuje vero v Kristusa in slavo nebeškega kraljestva? Končno pa se je, kot nam je sporočeno, z vonjem tistega mazila napolnila vsa hiša, ker se je ves svet napolnil z apostolskim naukom. *Po vsej zemlji namreč, kakor je zapisano, je šel njihov glas in do konca sveta njihove besede.* Upravičeno ima dragoceno mazilo v sebi različne vrste dišav, od katerih dehti, ker ima tudi apostolski nauk različne duhovne milosti, s katerimi kaže svoj dišeči vonj. Prav nič čudno ni, če dragoceno mazilo pomeni apostolski nauk, ko pa beremo, da se s takšno besedo označuje tudi ime našega Gospoda in Odrešenika. Tako beremo, da je o njem rekel Salomon kot glas Cerkve: *Tvoje ime je razlito mazilo.* Ni brez razloga Gospodovo ime označeno kot razlito mazilo. Kot veste, predragi, mazilo, dokler je zaprto v posodi, zadržuje moč vonja v sebi. Ko pa se začne mazati ali razlivati, na daleč in na široko razprostire dišavo svojega vonja. Tako tudi ko je naš Gospod in Odrešenik v nebesih vladal z Očetom, ga svet ni poznal in človeštvo ni vedelo zanj. Ko pa se je zaradi našega odrešenja blagovolil razliti, tako da je prišel iz nebes in prejel človeško telo, tedaj je po vsem svetu razlil milino in dišavo svojega imena. To je mazilo, o katerem je prerok rekel v psalmu: *Kakor mazilo na glavi, ki teče na brado, na Aronovo brado, ki teče na ovratnik njegove obleke.* To mazilo torej teče z glave na Aronovo brado in potem na ovratnik njegove obleke, to je na vse telo Cerkve.

4. Toda pojdimo po vrsti. V funtu tistega pistiškega ali dragocenega mazila se kaže apostolski nauk, ki ga je Cerkev sprejela. Cerkev namreč ne bi mogla priti h Kristusu drugače kot po apostolskem nauku. Poglej pa, kako je nakazana skrivnost vere v tej ženi. Ni takoj mazilila Gospodove glave, ampak noge. Kristusove noge pomenijo skrivnost učlovečenja, ko se je v poslednjem času blagovolil roditi iz Device. Glava pa kaže na slavo njegove božanskosti, v kateri je pred vsemi časi izšel iz Očeta. Cerkev torej najprej pride h

Gospodovim nogam in šele potem h glavi. Če se ne bi najprej poučila o Kristusovem učlovečenju iz Device, ne bi nikoli mogla spoznati slave njegovega božanstva, ki je od Očeta. Zato najdemo zapisano o jagnjetu, ki je bilo po postavi darovano kot Kristusova skrivnost: *Jejte ga z glavo in nogami,* to je, verujmo o Kristusu oboje, da je Bog in človek. Bog od Očeta, človek iz Device. Glava, kot smo rekli, pomeni njegovo božanstvo, ki je od Očeta; noge pa pomenijo njegovo učlovečenje, ki je iz Device. Sicer ne moremo biti rešeni, če o Kristusu ne verujemo obojega. Tako nekateri krivoverci, ki priznavajo Kristusa samo kot človeka in zanikajo njegovo božanstvo, kot na primer Fotin, sicer imajo noge, nimajo pa glave, ker so zapustili glavo vere. Mi pa se pravilno držimo obojega o Kristusu, ker oboje priznavamo. Imamo noge, ker verujemo v njegovo učlovečenje iz Device. Imamo tudi glavo, ker izpovedujemo njegovo božanstvo od Očeta.

5. Lasje pa, s katerimi je žena brisala Gospodu noge, kažejo na ljudstvo v Cerkvi, ker časti Kristusovo učlovečenje in apostolski nauk. O teh lasih beremo, kar je povedano v Visoki pesmi: *Tvoji lasje so kot črede koz, ki se odkrivajo iz Galaada.* Upravičeno lasje pomenijo ljudstvo Cerkve. Kakor so lasje velik okras ženskam, tako verna ljudstva krasijo Kristusovo Cerkev. V lasih lahko prepoznamo tudi kreposti duše, v dragocenem mazilu pa dela usmiljenja. Zato ko izkažemo ubogemu usmiljenje, mazilimo noge Gospodu, ki pravi: *Karkoli ste storili enemu mojih najmanjših, ste meni storili.* Če so v nas tudi kreposti duše, na neki način brišemo Gospodu noge s svojimi lasmi. Kristus se namreč okrepi in osveži z vsako krepostjo naše duše, z vsakim naporom vere, z vsakim dejanjem pravičnosti, usmiljenja in sočutja, ker je sam tvorec in postavljalca vsakega dobrega dela.

Prevedel br. Miran Špelič OFM.